СРЕДНО ОБЩООБРАЗОВАТЕЛНО УЧИЛИЩЕ „ВАСИЛ ЛЕВСКИ” гр. ОПАКА, обл. ТЪРГОВИЩЕ

Училищен вестник – Брой 1, м. Октомври 2010

ПЪРВИЯТ УЧЕБЕН ДЕН

Отново е 15 септември. Празнично облечени, нямаме търпение да започнем училище.

На тържеството, по случай откриването на новата учебна година, присъстват учители, ученици, родители и гости. Радостно и оживено е. Най-нетърпеливи са първокласниците.

След тържественото начало и издигането на националния флаг следват танци, стихотворения, поздравителни слова и напътствени думи от Директора на училището г-н Борислав Борисов и Васвие Хълмиева – майка на първокласник.

По стара българска традиция г-н Борисов плисна менче с вода пред най-малките ученици – от подготовителната група – да бъде спорна работата ни през учебната година.

На добър час, успешна и ползотворна учебна година, скъпи съученици!!!

Много здраве, всеотдайност, търпение и дръзновение, скъпи учители!!!

1 НОЕМВРИ - ДЕН НА НАРОДНИТЕ БУДИТЕЛИ

Стих за
народните будители

Слънцето е спряло поглед вам
на вас, народните будители,
горете с яркия си плам
и събуждайте от огън душите ни.

Че нощ дълбока е настъпила
и тъмно е във нашите сърца,
разгорете пламъка в душите ни
и ни дарете светлина!

Будители, учители,
бъдете с нас сега.
Запалете в мрака огъня
дарете светлина!

Че искриците на първото Възраждане
блеснаха във нашата страна,
затова със гордост нека казваме,
че има БЪЛГАРИ в света.

И нека горе са главите ни,
щом чуем българския химн,
и нека вярата в душите ни
гори със плам неукротим!
/Атанас Борисов/

Денят на народните будители е български национален празник, който се чества всяка година на 1 ноември. На този ден се почита паметта на българските просветни дейци и революционери. Денят на народните будители за първи път се чества през 1909 година в Пловдив. От първи ноември 1923 г. с Указ на цар Борис Трети е обявен за общонационален празник в памет на заслужилите българи. През 1945 г. е забранен. Честването му се възстановява със Закона за допълнение на Кодекса на труда, приет от 36-то Народно събрание на 28 октомври 1992 година., когато е обявен официално за Ден на народните будители и неучебен ден за всички учебни заведения в страната.

По време на турското робство българите живеели в непрекъснат страх. Годините минавали, но краят на това мъчение не се виждал. Когато надеждата в очите на българите се стопила, се появили незнайно откъде няколко странника. Говорело се, че били монаси, които живеели високо в планините. Според други те били даскали в съседните села. А някои овчари говорели, че ги виждали да се превръщат в разни животни-вълци, орли…

Повечето от странниците почнали да събират хората, които явно се противопоставяли срещу османското робство и безчинствата, които вършели поробителите. Други станали даскали в българските училища. Те разказвали на мало и голямо за техните деди, които били свободни хора. Запознали ги с историята на великата българска държава, чиито граници били трите морета – Черно море, Бяло море и Адриатическо море. Разказвали им за великите мъже, които карали чуждите царе да се прекланят пред тях, научили милиони хора да пишат и четат. Мъжете, чиито истории децата слушали в захлас, по-късно били

наречени народни будители и апостоли на свободата.

Всяка нация, голяма или малка, преживява мигове на небивал възход. Изключение не прави и България. Миналото изобилства от цяла плеяда духовници, неуморни книжовници, общественици и борци за свободата. Историята е съхранила имената на всички тях – живели, работили и завършили земния си път не за лични материални блага, а в името на своята родина.

Пръв изразител на народните стремления и на българското националноосвободително движение е атонският монах Паисий Хилендарски. Следват имената Иван Вазов, Григорий Цамблак, Константин Костенечки, Владимир Граматик, Матей Граматик, Свети Иван Рилски, Неофит Бозвели, братята Димитър и Константин Миладинови, Георги СТойков Раковски, Васил Левски, Христо Ботев, Стефан Караджа, Хаджи Димитър, Любен Каравелов, Добри Чинтулов, Йоасаф Бдински, поп Пейо и още много други.

Лично творчество

Будители и Възрожденци, положили просветния пантеон на моя град

(есе)

На първи ноември се чества денят на Народните будители и просветители. Заедно с 24-ти май този ден се превръща в една от най-светлите дати за отдаване на заслужена почит към знайните и незнайни творци на човешкия дух. И ако към народните будители с право славим имената и светлите образи на братята Кирта и Методий, на Черноризец Храбър. Паисий Хилендарски, Неофит Рилски, Раковски, Левски, Ботев, Вазов и много техни последователи, оставили ярка диря в борбата за свобода на народа, на неговия език и култура, то наред с тях се открояват делата и на дейците на българската наука, които изграждат основите на знанието и прогреса в моя роден край

Всяка история има своето начало. Сега ще ви запозная с началото на просветното дело в родния НИ град ОПАКА.. Първото училище, сложило началото на дългият период на обучение в моя град е открито през 1850г. В началото то се помещавало в къщата на Топал Пеня. а след това в дома на Димо Василев. Учителят, който за пръв път преподава в ОПАКА, е даскал Станчо от Дряново. Началото било трудно. Учениците били 10 - 15 души, но с времето броят им нараства. Въпреки малкия си брой учениците били жадни за нови знания и с голяма радост се „запознавали" с училището. Обучението било килийно. След това тежко начало как може някой да не отдаде чест поне в един ден от годината на този неуморим учител, борил се за образованието в родния ми град!?

През 1875 г. било построено първото училищно здание, в двора на черквата в Опака, което е наречено „Църковно" училище. От учебната 1880/1881 г. учителствали двама учители. С всяка изминала година броят на учениците растял. През учебната 1882/1883 година за пръв път учениците били разделени на две отделения. През следващите години отделенията станали четири. През лятото на 1891 година било построено училището „Централъ". Както в останалите части на България, така и в Опака науката напредвала. През 1898/1899 г. за пръв път в родния ми град учителства учител със земеделско образование - Неделчо Петров от Опака. През 1902/1903 г. към будителите се присъединява и Петър Халаджов от Ески Джумая (дн. Търговище), който е педагогиет III-та степен. През 1906 г. е построена друга училищна сграда, наречена „Св.Кирил и Методий”, а през учебната 1919/1920 г. до централното училище е построена нова училищна сграда - прогимназия. Желанието към знания е голямо, това показва стремежа на нашите учители към прогрес и към по-добро образование Затова през 1938 е построено голямо училище в центъра на Опака, което се наричало „Князъ Симеонъ Търновски" - прогимназия.

Нека след множеството построени сгради се пренесем в 1944 г. и си представим заобикалящите ни училища, а те са: Смесена прогимназия, начално училище „Кирил и Методий”, централно начално училище „Отец Паисий" и частно турско училище. Постепенно училищата се сливат, докато са обединени с един общ Директор - Ц. Цонев. През 1960 година се открива занималня, а

първата детска учителка била Недялка Христова.

Година след година времето минава... и идва ред да кажа, че училището, в което уча, е построено през 1968 г. и е наградено с орден „Кирил и Методий" -1-ва степен. След положения труд през учебната 1969/1970 г. то е наградено с „Грамота на победата”. През 1994/1995 г. училището ми е преобразувано в Средно общообразователно. Много са учителите, които са допринесли сега да сме образовани хора.

Всяко кътче от България си има своите прелести. Един човек може да се оцени единствено когато е запознат с тях, а за това отново идва ролята на учителя. Той е нашият път към усъвършенстването ни като личности. Учителят е изворът на знания, от който ние пием.Знанието е средството, което ни помага да вървим напред, въпреки трудностите

Аз се гордея, че съм от град Опака, че познавам миналото си и че имам добри учители, които развиват интересите ми и ми помагат да стана един образован човек. Само човек, познаващ миналото си, може да крачи напред с гордо вдигната глава. Училището е мястото, в което израстваме, а учителите са тези, които винаги, усмихнати и бодри, ни подават ръка, въпреки нашите грешки спрямо тях. Денят на народните будители е за да покажем благодарност към учителите и всички, спомогнали за развитието ни. Знанието е сила, която всеки може да притежава.

Теодора Тодорова Стоянова – X клас

Болната река

/есе/

Неизброими са природните забележителности на България. Но малцина знаят колко красота е съхранена в необятните зелени долини и котловини, носещи мирис на роса.

Милиони години са били необходими за формирането на този природен феномен - каньоновидната долина на р.Русенски Лом.

Тук между високите скални отвеси край реката се открива един чуден, неподозиран свят, съчетаващ красота, история и природа.
Долината на р.Русенски Лом е изолиран оазис със своеобразна смесица от видове с различни зоо и фито географски свят – средноевропейски, субсредиземноморски и степен. За това благоприятстват разнообразният релеф, специфичният климат и наличието на скални образувания. Част от Поломието е и поречието на нашия Черноломски терен – широка заливна тераса, носеща името „Ялията”. В нея трудолюбивите ръце на Опачени творят блага, свят, чиито царевица, плодове и зеленчуци. Огласят хълмистите подножия плодовити стада от овце и кози.По дигата на реката гривести коне примамват погледа, напомняйки за онзи наш владетел, забучил тук острието на копието си и заявил решително желанието си да стопанства тази земя, наричайки я своя.

Седя загледана в цъфналите храсти и дърветата, накацали на десния стръмен бряг на Черни Лом. Това място навява спомени и легенди за забравена слава на поколенията.

Днес, уморена и тъжна с кафяво-жълта замърсена вода, реката влачи водите си към средновековния град Червен, за да ги дари на своя брат Русенски Лом ; който ги отвежда до чудни скалисти манастири и Ивановските църкви, включени от ЮНЕСКО в списъка на Културното наследство на света.

Тъжно е, но признавам, че може би и ние сме виновни за тази наша жестокост и алчност. Тъжно е, защото само в един ден като този бяхме се сетили за тази тъмна страна от нашето ежедневие. Незаинтересоваността е превърнала тази жива местност в контейнер за битови отпадъци. Тя не може да се защити, ние я обричаме да носи нашите боклуци и да тика водите си напред и напред…, но докога? Може би децата ми няма да могат да седнат на нейния бряг и да вдишат влажния сутрешен въздух. Те ще дойдат и ще видят мъртвото корито, пресъхнало с времето, не могло да понесе един след друг ударите на хората, които някога е хранила …

Дебора Цветомирова

Награда: 1-во място на конкурс на тема: „Денят на Земята”, организиран от училището!

ЗАБАВНА СТРАНИЧКА

Пресметнете колко пъти е написано името на нашата столица

Я	И	Ф	И	Я
И	Ф	О	Ф	И
Ф	О	С	О	Ф
И	Ф	О	Ф	И
Я	И	Ф	И	Я

Решете кръстословицата

1. Малкото на патицата
2. Тревисто растение, от което се правят красиви букети
3. Сладкиш за рожден ден
4. Царят на гората
5. Животно с хобот и с големи уши

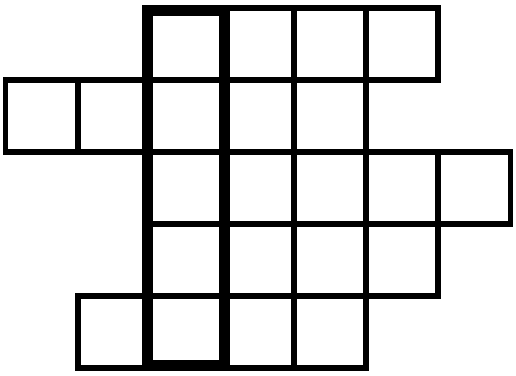

При правилно решение на кръстословицата ще получите название на птица, предвещаваща зората.

Гатанки

Цветенце едно познавам,
всяка пролет то цъфти.
Блесва като слънце още
в ранните зори
Що е то?

Всяка сутрин рано се събужда
и дечицата пробужда.
Крещи като сирена
с корона червена.
Що е то?

Цар на животните той е,
с грива голяма
и опашка за двама.
Що е то?

Радмила Дамянова Дообрева – VI кл.

Изработили: Селен, Мелис, Фатме, Айлен, Мелсер, Айсун и Кезбан